

Højagtelse for det ærede Medlems kirkehistoriske Kendskab —, at han overfor dette høje Ting vil fremstille Grundtvigs Opfattelse af Daaben som noget, der kan bruges til Forsvar for den Handling, den højtærede Kirkeminister har foretaget overfor Pastor Rørdam i Ryslinge, ja, jeg kunde fristes til at gaa saa vidt som til at sige, at det ærede Medlem sikkert maa tale mod bedre Vidende paa dette Punkt. Det ærede Medlem havde i sin Haand et Skrift af Grundtvig, som jeg for Resten tilfældigvis kender, hvori Grundtvig indskærper Daabens Betydningsfuldhed og Daabens Enhed. Det er det, det ærede Medlem Hr. Klaus Berntsen saa rigtigt har sagt, at Grundtvig vilde, at den kristne Menighed — og saa taler vi om et andet Begreb end den danske Folkekirke — skulde have een Tro, een Daab og eet Haab. Det var jo netop det karakteristiske for Grundtvig, at han skelnede saa skarpt mellem det kristne Fællesskab, den kristne Menighed og saa den folkekirkelige Organisation. Og det ærede Medlem Hr. Povlsen har saa fuldstændig Ret, naar han for et Øjeblik siden gjorde opmærksom paa dette. Somme Tider naar jeg skulde forestille mig Grundtvigs kirkelige Opfattelse, maatte jeg forstaa den paa den Maade, at indenfor den folkekirkelige Organisation er vi alle paa lige Vilkaar, troende og vantro, Klinten blandt Hveden, imellem hinanden. Men det, der saa skal ske i denne kirkelige Organisation, er, at der skal komme til at lyde et Vidnesbyrd derinde fra den kristne Menighed, som gør, at Menigheden bliver Staden paa Bjerget i denne Organisation og drager flere og flere ind til sig. Det var Grundtvigs Haab. Derfor kan det ærede Medlem ikke slaa noget som helst af Marken i denne Diskussion ved at sige, at Grundtvig eller Morten Larsen eller Pastor Brücker ikke vilde have Trosfællesskab sammen med Rørdam — jeg ved nu for øvrigt ikke, hvorledes deres Standpunkt er i saa Henseende —, men det ærede Medlem kan intet slaa af Marken dermed, for han ved, at de selv samme tre Mænd paa det mest energiske vilde have traadt i Skranken for, at der skulde være Plads for Rørdam og hans Menighed i den danske Folkekirke.

Anden Næstformand (Parkov): Jeg maa anse det for ganske uberettiget af det ærede Medlem at sige, at et æret Medlem her i Tinget taler imod bedre Vidende, og jeg beklager, at en saadan Udtalelse er fremsat.

Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen har Ordet for en kort Bemærkning.

J. Oskar Andersen: Det er ganske ugørligt at føre en Diskussion med det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen, naar han ikke forstaaer den simple Forudsætning, hvorunder vi fra vor Side er gaaet ind i Diskussionen, nemlig den, at vi ikke taler om Folkekirken som en borgerlig Indretning. Dette, at den er en borgerlig Indretning, er et Postulat, som et Parti her i Danmark har fremsat. Vi betragter — det har jeg gjort opmærksom paa — den danske Folkekirke som en Kirke, i hvilken der ligesom i andre Kirker er kommet en Menighedsbevidsthed frem, der selvfølgelig umuliggør, at man kan have Samfund med Folk, om hvem Mænd af deres egen Retning erklærer, at de kan ikke have kristeligt Samfund med dem. Det maa være tilstrækkeligt Svar.

Jeg kan sige det samme til det ærede Medlem Hr. Povlsen om disse Forhold, at det er jo ganske uudholdeligt, at vi skal taale saadanne Folk i Folkekirken, om hvem Brücker og andre erklærer, at dem kan man ikke have kristeligt Samfund med, og det er netop en af de Ting, som bedst viser, at vi ikke kan blive staaende ved den Ordning, vi har i Øjeblikket. Dette viser, at mine Bemærkninger om, at de ikke kendte til Samfundsfølelsens Udvikling, var fuldstændig berettigede.

Saa gjorde det ærede Medlem nogle Bemærkninger om en Taage højt oppe, hvor jeg mødtes med den højtærede Socialminister. Mig forekommer det, at det ærede Medlems Udtalelser vidner om en saadan Taagethed, at det er ganske umuligt at gaa ind paa dem, naar det ærede Medlem ikke forstaaer dette ganske simple, at her er Tale om Realiteter, om Spørgsmaal indenfor den danske Folkekirke, som trænger til at løses. Det ærede Medlem bemærkede ogsaa, at det forekom ham uværdigt at tale om den Slags Ting i dette høje Ting, og deri giver jeg ham ganske Ret, men saa er det virkelig i høj Grad taaget at ville forlange, at disse Spørgsmaal vedblivende skal behandles lovmæssigt.

Til sidst vil jeg blot sige, at det, der for mig er Hovedsagen, er at indskærpe, at Folkekirken for vor Bevidsthed staaer som en Kirke, og at det som Følge deraf er ganske givet, at vi ikke kan gaa ind paa nogen som helst Tanke om i denne Kirke at have Fællesskab med Mennesker, der staaer i en Anskuelse, der ligger ganske udenfor vor.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Blang har Ordet for en kort Bemærkning.